

Wzorzec FCI nr 274 / 5. 05. 2003/, wersja angielska

PIES GRENLANDZKI
(Grønlandshund / Greenland Dog)

TLUMACZENIE: Olga Jakubiel.

POCHODZENIE: Grenlandia.

PATRONAT: Dania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJĄCEGO WZORCA:
25.03.2003.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies zaprzęgowy.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 5 Szpice i psy ras pierwotnych.
Sekcja 1 Nordyckie psy zaprzęgowe.
Bez prób pracy.

ZARYS HISTORII RASY: Pies grenlandzki jest jedną z najstarszych ras psów na świecie; już od zamierzchłych czasów używany był przez Eskimosów do celów transportowych i myśliwskich. Selekcja hodowlana opierała się przede wszystkim na poszukiwaniu u przedstawicieli rasy takich cech, jak duża siła fizyczna, odporność i wytrzymałość, choć oczywiście brano pod uwagę także atrakcyjny wygląd. Ze względu na swą krzepką naturę, pies grenlandzki jest psem dla ludzi ceniących aktywny tryb życia. To znakomity towarzysz dla ludzi lubiących spacerować po lesie lub górach, z psem ciągnącym lub niosącym ich ekwipunek.

WRAŻENIE OGÓLNE : Bardzo silny szpic polarny, o budowie zapewniającej wytrzymałość i umożliwiającą wykonywanie wytężonej pracy w charakterze psa zaprzęgowego w arktycznych warunkach. Dopuszczalna jest pewna rozpiętość wielkości, pod warunkiem, że nie zaburza ona predyspozycji do pracy oraz harmonii psa.

ISTOTNE PROPORCJE : Tułów jest krótki i prostokątny ; stosunek wysokości w kłębie do długości tułowia wynosi 10 :11. Suki mogą mieć nieco dłuższy tułów.

USPOSOBIENIE/TEMPERAMENT : Dominującymi cechami charakteru psa grenlandzkiego są : energiczność, siła psychiczna i odwaga. To pełen wigoru i nieustrudzony pies zaprzęgowy. W stosunku do ludzi – także obcych – przyjacielski ; ciągnąc zaprzęg nie przywiązuje się do konkretnej osoby, zatem nie jest odpowiedni do roli psa stróżującego. Podczas polowania na foki i niedźwiedzie polarne wykazuje silny instynkt myśliwski.

GŁOWA :

OKOLICA MÓZGOCZASZKI :

Czaszka : Szeroka i lekko wysklepiona, najszersza między uszami.

Stop: Wyrażny, ale nie przesadnie zaznaczony.

OKOLICA TWARZOCZASZKI:

Nos: Duży i ciemny, dostosowany do koloru szaty ; często wątrobiany u psów o czerwono-złotej szacie. Zimą może stać się różowy (tzw. « zimowy nos »).

Kufa: Klinowata, szeroka u nasady i zwężająca się ku nosowi, lecz nie spiczasta. Grzbiet nosa prosty i szeroki od stopu do nosa.

Wargi: Cienkie i napięte, ściśle przylegające do bardzo mocnych zębów.

Szczeka i żuchwa oraz uzębienie : Szczeka i żuchwa mocne, o regularnym, zdrowym i mocnym uzębieniu. Zgryz nożycowy.

Oczy: Preferowane ciemne, ale kolor zgodny z kolorem szaty jest dopuszczalny. Nieco skośne; nie mogą być głęboko osadzone, ani wylupiate. O szczerym i śmiałym wyrazie. Obwódki oczu ściśle przylegające.

Uszy: Dostyć małe, trójkątne, o zaokrąglonych końcach; noszone zupełnie prosto. Bardzo ruchome i nadające wyrazu, ze względu na ich ustawienie.

SZYJA: Bardzo silna i dostyć krótka.

TULÓW: Silny i dostyć zwarty, o długości nieznacznie przekraczającej wysokość w kłębie.

Linia grzbietu: Prosta lub nieznacznie opadająca.

Grzbiet: Prosty.

Lędźwie: Szerokie.

Zad: Nieznacznie opadający.

Klatka piersiowa: Głęboka i szeroka, lecz nie może być beczkowata.

Brzuch: Stanowi przedłużenie linii mostka. Dopuszczalny także nieco podciągnięty.

OGON: Osadzony wysoko, gruby i krzaczasty. Noszony zagięty lub nieznacznie zawinięty nad grzbietem.

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE : Widziane z przodu, przednie kończyny są idealnie proste, o silnej muskulaturze i mocnym kośćcu.

Łopatki: Umiarkowanie kątowne.

Ramię: Proste i mocne; nieco dłuższe, niż łopatka.

Łokcie: Ściśle przylegające do tułowia, ale poruszające się swobodnie.

Przedramię: Proste i mocne.

Staw nadgarstkowy: Mocny i ruchomy.

Śródreczę: Mocne i elastyczne, lekko ukośne.

Przednie łapy: Dostyc duże, silne i zaokrąglone, z mocnymi pazurami i opuszkami.

KOŃCZYNY TYLNE : Widziane od tyłu, kończyny tylne są idealnie proste. Kończyny tylne bardzo umięśnione, o mocnym kośćcu i umiarkowanym kątowaniu.

Uda : Mocne i bardzo umięśnione.

Staw skokowy: Szeroki i mocny, umiarkowanie kątowny.

Tylne łapy: Takie same, jak przednie.

CHÓD/RUCH : U psów zaprzęgowych najistotniejszy jest wydajny, harmonijny, płynny i niestrudzony kłus. W ringu pies powinien być wystawiany na luźnej smyczy, w umiarkowanym kłusie, tak, by pokazywał dobry wykrok kończyn przednich i dobrą akcję kończyn tylnych. Widziany z przodu, pies grenlandzki nie porusza się ruchem jednośladowym, jednak wraz z narastającą prędkością, kończyny stopniowo zbiegają się ku środkowi, do momentu, kiedy łapy poruszają się wzdłuż linii środkowej.

SZATA:

WŁOS: Podwójna szata, tzn. delikatne, gęste podszyście i gęsty, prosty i gruby włos okrywowy, bez loków czy fal. Na głowie i kończynach dosyć krótki; na tułowiu dłuższy i bardziej obfity. Na spodniej części ogona szata jest długa, dając wrażenie krzaczaści.

MAŚĆ: Każda – zarówno jednolita, jak i łaciata – jest dozwolona, z wyjątkiem albinotycznej, która jest wadą dyskwalifikującą.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: U psów – 60 cm i wyżej.
U suk – 55 cm i wyżej.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Lekki kośćciec.
- Krótkie łapy; nisko osadzony tułów.
- Płochliwy charakter.

POWAŻNE WADY:

- Długa i jedwabista szata.
- Uszy nie noszone zupełnie stojąco.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna bojaźliwość.
- Albinizm.
- Oczy różnego koloru.
- Niebieskie oczy lub zez.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.